

Sygn. akt VIII U. 4517/13

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2014r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział VIII Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący **SSO Julia Przylębska**

Protokolant st. sekr. sąd. Monika Sawka

po rozpoznaniu w dniu 08 października 2014r. w Poznaniu

odwołania **Firmy Usługowo-Handlowej (...) z siedzibą w P. oraz I. O. (1)**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.

z dnia 23 sierpnia 2013r. Nr (...) znak (...) - (...)

w sprawie **Firmy Usługowo-Handlowej (...) z siedzibą w P. oraz I. O. (1)**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.

o podstawę wymiaru składek

1. **Oddala odwołania**

2. **Zasądza od odwołującej I. O. (1) na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego**

3. **Zasądza od odwołującej Firmy Usługowo-Handlowej (...) z siedzibą w P. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego**

Sygn. akt VIII U 4517/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 sierpnia 2013 r., nr (...), znak: OU290000/D/2013-004577/001, Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., działając na podstawie przepisów art. 83 ust. 1 pkt 3 oraz art. 18 ust. 1, art. 20 ust. 1, art. 41 ust. 13, ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t. j. Dz. U. z 2009r., Nr 205, poz. 1585 ze zm.), art. 58 § 1, 2, 3 kodeksu cywilnego, oraz § 11 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29.05.1996 r. (Dz.U. z 1996 r., nr 62, poz. 289) w sprawie sposobu ustalania wynagrodzenia w okresie niewykonywania pracy oraz wynagrodzenia stanowiącego podstawę obliczania odszkodowań, odpraw, dodatków wyrównawczych do wynagrodzenia oraz innych należności przewidzianych w kodeksie pracy oraz zgodnie z art. 66 ust. 1 pkt 1a i art. 81 ust. 1, 5, 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (tekst jednolity Dz. U. z 2008 r., nr 164, poz. 1027) stwierdził, że podstawę wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne **I. O. (1)** z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek Firma Usługowo – Handlowa (...) za luty 2013 r. stanowi kwota odpowiadająca wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w danym roku kalendarzowym i wynosi :

okres	podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i wypadkowe,	podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne
(...)	1600,00 zł	1380,64 zł
(...)	480,07 zł	1380,70 zł
(...)	0,00 zł	552,24 zł

W uzasadnieniu powyższej decyzji organ rentowy wskazał, że I. O. (1) została zgłoszona do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych: emerytalnego i rentowych, wypadkowego oraz chorobowego od 01.02.2013 r. W imiennych raportach miesięcznych o należnych składkach na ubezpieczenia społeczne i wypłaconych świadczeniach ZUS RCA za miesiąc luty 2013 r. płatnik wykazał podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w wysokości odpowiednio: za 02/2013 r. – 4200,00 zł, 03/2013 r. – 1260,00 zł, od 04/2013 r. – po 0,00 zł miesięcznie. Natomiast w raportach miesięcznych (...) zostały wykazane przerwy w opłacaniu składek tj. w okresie od 11.03.2013 r. do 12.04.2013 r. – wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy, a od dnia 13.04.2013 r. – okres zasiłku chorobowego z ubezpieczenia chorobowego. Organ rentowy wskazał, że na podstawie zebranych w trakcie przeprowadzonego postępowania dokumentów uznano, iż I. O. (2) zasadnie została zgłoszona do ubezpieczeń społecznych jako pracownik u płatnika składek Firma Usługowo – Handlowa (...) od dnia 01.02.2013 r. tj. zgodnie z zawartą umową o pracę. Jednakże ZUS nie uznał za uzasadnioną wysokość wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składek I. O. (1) tj. 4200,00 zł brutto. Zdaniem organu rentowego wynagrodzenie za pracę powinno być ustalone odpowiednio do rodzaju, ilości, jakości świadczonej pracy a także posiadanych kwalifikacji oraz w powiązaniu z realną możliwością wypłaty ustalonego wynagrodzenia przez pracodawcę. Wynagrodzenie ubezpieczonej nie odpowiadało tym standardom. ZUS wskazał, że z okoliczności sprawy wynika, że I. O. (1) posiadając ukończone gimnazjum, nie posiadając żadnego doświadczenia (pierwsze zatrudnienie na podstawie umowy o pracę) zatrudniona została na stanowisku pracownik administracyjno – biurowy natomiast faktycznie wykonywała czynności w zakresie obsługi sprzedaży internetowej. Zdaniem organu rentowego wynagrodzenie w wysokości 4200,00 zł brutto nie jest adekwatne do czynności wykonywanych przez ubezpieczoną w krótkim okresie zatrudnienia tj. od 01.02.2013 r. do 10.03.2013 r. Nadto pozostali pracownicy uzyskują znacznie niższe wynagrodzenie w wysokości około 2000,00 zł tj. w znacznej dysproporcji w stosunku do wynagrodzenia I. O. (1). W związku z powyższym, zdaniem ZUS, umowę o pracę z dnia 01.02.2013 r. z wynagrodzeniem 4200,00 zł zawarto w celu uzyskania wyższych świadczeń z ubezpieczenia społecznego bowiem po krótkim okresie od zgłoszenia I. O. (1) wystąpiła z roszczeniem o zasiłek chorobowy w związku z ciążą. ZUS uznał, że ustalenie podstawy wymiaru składek w wysokości 4200,00 zł nastąpiło z naruszeniem art. 58 § 2 kodeksu cywilnego tj. było sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Wobec dokonanych ustaleń za podstawę wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne I. O. (1) u płatnika składek Firma Usługowo – Handlowa (...) przyjął kwotę odpowiadającą wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w danym roku kalendarzowym tj. w roku 2013 – 1600,00 zł. Podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za marzec 2013 r. w wysokości 480,07 zł tj. umniejszonej na podstawie przepisu § 11 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29.05.1996 r. w sprawie sposobu ustalania wynagrodzenia w okresie niewykonywania pracy oraz wynagrodzenia stanowiącego podstawę obliczania odszkodowań, odpraw, dodatków wyrównawczych do wynagrodzenia oraz innych należności przewidzianych w kodeksie pracy. Natomiast podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne za marzec i kwiecień 2013 r. ustalono w oparciu o art. 81 ust. 1, 5 i 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych tj. zostały pomniejszone o kwoty składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i chorobowe finansowanych przez ubezpieczonych niebędących płatnikami składek i potrąconych przez płatników składek ze środków ubezpieczonego, zgodnie z przepisami ustawy

o systemie ubezpieczeń społecznych. Przy ustalaniu podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia zdrowotne zostało uwzględnione również wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy.

Od powyższej decyzji z zachowaniem ustawowego trybu i terminu odwołała się Firma Usługowo-Handlowa (...), zarzucając niewyjaśnienie istniejącego stanu faktycznego, błędna ocenę i błędne zastosowanie podstawy prawnej tj. art. 58 § 2 kodeksu cywilnego, nie uwzględnienie przesłanek zawartych w piśmie z dnia 28 maja 2013 r. Odwołująca wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy.

W uzasadnieniu odwołująca wskazała, że stwierdzenie ZUS, iż podstawę wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne I. O. (1) za luty 2013 r. stanowi kwota odpowiadająca wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w danym roku kalendarzowym, jest bezpodstawne, niezasadne, niezgodne ze stanem faktycznym i krzywdzące dla pracownika i pracodawcy. Stanowisko takie nie ma potwierdzenia w przekazanych przez nią dokumentach. Zdaniem odwołującej przekazane przez nią dokumenty nie dają żadnych podstaw do wyciągnięcia przez ZUS tak niezasadnych wniosków i do oskarżania jej o nadużywanie prawa tylko dlatego, że ustalone przez nią wynagrodzenie dla I. O. (1) znacznie odbiega od minimalnego wynagrodzenia w roku 2013. Odwołująca wskazała, że twierdzenie ZUS, iż celem zawarcia umowy o pracę z I. O. (1) z wynagrodzeniem wyższym od minimalnej płacy w 2013 r. było uzyskanie wyższych świadczeń z ubezpieczenia społecznego jest nieprawdziwe i niezgodne z przedłożonymi dokumentami. Takie sytuacje życiowe jak zajście osoby samotnej w nieplanowaną ciężę i zorientowanie się w swoim stanie dopiero po kilku tygodniach zdarzają się niejednokrotnie i wobec tego niedopuszczalne jest twierdzenie w takiej sytuacji o celowym obejściu prawa przez pracodawcę.

W przepisany trybie i terminie, odwołanie od decyzji z dnia 23 sierpnia 2013 r., wniosła także I. O. (1) domagając się uchylenia decyzji i rozstrzygnięcia zgodnie ze stanem faktycznym tj. orzeczenie podstawy wymiaru składek zgodnie z zawartą umową o pracę oraz orzeczenie wypłaty wstrzymanych świadczeń wraz z ustawowymi odsetkami. Odwołująca I. O. (1) zarzuciła wydanej decyzji nierzetelne i niewłaściwe ustalenie stanu faktycznego.

W uzasadnieniu odwołująca I. O. (1) wskazała, że stanowisko ZUS jest dla niej zupełnie niezrozumiałe i bardzo krzywdzące. Wynagrodzenie w kwocie 4200 zł brutto zaproponowała jej pani J. twierdząc, że pracownik godziwie wynagradzany nie mający problemów finansowych ma motywację do uczciwej pracy i tego oczekuje, a ona nie wiedziała, że tak ją rozczaruje bo nic nie wskazywało na to, że jest w ciąży.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie i powołując argumenty przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji wniósł o oddalenie odwołania zarówno płatnika Firmy Usługowo – Handlowej (...) jak i ubezpieczonej I. O. (1) oraz zasądzenie od odwołujących na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowisko w sprawie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca T. J. od dnia 10 lutego 2012 r. prowadzi działalność gospodarczą Firmę Usługowo – Handlową, której przedmiotem jest fryzjerstwo i pozostałe zabiegi kosmetyczne.

Odwołująca I. O. (1) w dniu 1 lutego 2013 r. zawarła umowę o pracę z Firmą Usługowo – Handlową (...). Odwołująca I. O. (1) została zatrudniona na stanowisku pracownika administracyjno – biurowego w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem w wysokości 4 200,00 zł brutto. Umowa została zawarta na czas określony od dnia 01.02.2013 r. do dnia 31.01.2015 r.

W zaświadczeniu lekarskim z dnia 7 lutego 2013 r. stwierdzono, że I. O. (1) wobec braku przeciwwskazań zdrowotnych jest zdolna do wykonywania pracy na stanowisku pracownika administracyjno - biurowego. Odwołująca I. O. (1) odbyła także szkolenie z zakresu BHP.

Z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę I. O. (1) została zgłoszona przez płatnika składek Firmę Usługowo – Handlową (...) do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych : emerytalnego, rentowych, chorobowego i wypadkowego oraz ubezpieczenia zdrowotnego od dnia 01 lutego 2013 r.

Do obowiązków I. O. (1) należały wszelkie sprawy związane z prowadzeniem Allegro – wystawianie towarów, robienie zdjęć, zmiany na Allegro, odpowiedzi dla klientów. Odwołująca miała wykonywać pracę w siedzibie firmy. Wcześniej T. O. sama wykonywała te prace, ale ponieważ znalazła pracę za granicą, musiała zatrudnić pracownika. Poza tym I. O. (1) prała ręczniki dla firmy, wykonywała prace sprzątaczkowe i robiła zakupy. (...) Allegro wymaga całodobowej pracy.

I. O. (1) była zatrudniona u T. O. w czasie, gdy wynajmowała od niej mieszkanie, więc była całą dobę obecna.

I. O. (1) wynajmowała od T. J. pokój, kuchnię i łazienkę za kwotę 400 zł miesięcznie. Umowa najmu między odwołującymi została zawarta w dniu 30 stycznia 2013 r.

Dochody T. O. z prowadzonej działalności wynosiły 3000 – 4000 złotych. Do tego T. J. pobierała co miesiąc emeryturę w kwocie 3000 zł.

I. O. (1) podjęła zatrudnienie w czasie gdy T. J. przebywała w Niemczech w pracy. I. O. (1) miała od 1 kwietnia 2013 r. zmienić T. J. w pracy w Niemczech jako opiekunka.

Pod koniec lutego 2013 r. odwołująca I. J. dowiedziała się, że jest w ciąży. Potwierdzenie ciąży miało miejsce w dniu 25 lutego 2013 r. podczas pierwszego badania lekarskiego.

Zaskarżoną decyzją z dnia 23 sierpnia 2013 r., organ rentowy stwierdził, że podstawę wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne **I. O. (1)** z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek Firma Usługowo – Handlowa (...) za luty 2013 r. stanowi kwota odpowiadająca wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w danym roku kalendarzowym tj. kwota 1600,00 złotych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- zeznań odwołującej T. J. (k. 61v – 62),
- zeznań odwołującej I. O. (1) (k. 62 – 62v),
- dokumentacji z przebiegu ciąży (k. 65 – 69),
- dokumentów zawartych w aktach organu rentowego nr (...) - (...).

Sąd uznał za wiarygodne w całości dokumenty zawarte w aktach pozwanego organu rentowego, albowiem zostały one sporządzone przez kompetentne organy, w zakresie przyznanych im upoważnień i w przepisanej formie. Ponieważ nie były one kwestionowane przez żadną ze stron postępowania i nie wzbudziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności bądź prawdziwości zawartych w nich twierdzeń, nie było podstaw, ażeby odmówić im wiary.

Także wszelkie dokumenty prywatne Sąd wziął pod uwagę, nie powziawszy zastrzeżeń co do ich autentyczności i wartości dowodowej, wobec faktu, że żadna ze stron w toku postępowania nie kwestionowała ich prawdziwości.

Za wiarygodne uznał Sąd zeznania odwołujących I. O. (1) i T. J.. Zeznania te w ocenie Sądu były logiczne i rzeczowe i nie występują między nimi istotne sprzeczności. Zarówno odwołująca I. O. (1) jak i odwołująca T. J. opisały zakres obowiązków I. O. (1), wskazały czym ona się zajmowała.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do rozstrzygnięcia czy organ rentowy zasadnie określił podstawę wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne: emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz

ubezpieczenie zdrowotne z tytułu zatrudnienia I. O. (1) na podstawie umowy o pracę w kwocie odpowiadającej wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w danym roku kalendarzowym.

Organ rentowy w spornej decyzji podnosił, że umowa o pracę z dnia 01.02.2013 r. z wynagrodzeniem w wysokości 4 200,00 zł zawarta została w celu uzyskania wyższych świadczeń z ubezpieczenia społecznego, bowiem po krótkim okresie zgłoszenia I. O. (1) wystąpiła z roszczeniem o zasiłek chorobowy w związku z ciążą. Natomiast odwołująca I. O. (1) i odwołująca T. J. wskazały, że niezasadne są twierdzenia ZUS, iż umowę o pracę z dnia 01.02.2013 r. z wynagrodzeniem wyższym niż minimalna płaca zawarto w celu uzyskania wyższych świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Odwołująca I. O. (1) wskazała, że rzeczywiście otrzymała wynagrodzenie w kwocie 4 200, 00 zł brutto tj. 2 900 zł na rękę. Zaznaczyć przy tym należy, że okoliczność wykonywania przez odwołującą I. O. (1) umowy o pracę nie była kwestionowana.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami, z wyłączeniem prokuratorów.

Stosowanie do art. 18 ust. 1 wskazanej ustawy podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 i pkt 18a stanowi przychód, o którym mowa w art. 4 pkt 9 i 10, z zastrzeżeniem ust. 1a i 2, ust. 4 pkt 5 i ust. 12.

Art. 4 pkt 9 stanowi, że za przychód uważa się przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu: zatrudnienia w ramach stosunku pracy, pracy nakładczej, służby, wykonywania mandatu posła lub senatora, wykonywania pracy w czasie odbywania kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania, pobierania zasiłku dla bezrobotnych, świadczenia integracyjnego i stypendium wypłacanych bezrobotnym oraz stypendium sportowego, a także z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności oraz umowy agencyjnej lub umowy zlecenia, jak również z tytułu współpracy przy tej działalności lub współpracy przy wykonywaniu umowy.

Stosowanie do art. 20 ust. 1 ustawy systemowej podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe oraz ubezpieczenie wypadkowe stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenia rentowe, z zastrzeżeniem ust. 2 i ust. 3.

W wyroku z dnia 19.05.2009 r., III UK 7/09, LEX nr 1324293 Sąd Najwyższy wskazał, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych może kwestionować wysokość wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru składek, jeżeli okoliczności sprawy wskazują, że zostało wypłacone na podstawie umowy sprzecznej z prawem, zasadami współzycia społecznego lub zmierzającej do obejścia prawa.

Wprawdzie w prawie pracy obowiązuje zasada swobodnego kształtowania postanowień umownych, ale bezspornym pozostaje, iż wolność kontraktowa realizuje się tylko w takim zakresie, w jakim przewiduje to obowiązujące prawo. Jakkolwiek z punktu widzenia art. 18 § 1 kp, umówienie się o wyższe od najniższego wynagrodzenie jest dopuszczalne, to należy pamiętać, że autonomia stron umowy w kształtowaniu jej postanowień podlega ochronie jedynie w ramach wartości uznawanych i realizowanych przez system prawa, a strony obowiązują nie tylko respektowanie własnego interesu jednostkowego, lecz także wzgląd na interes publiczny. Powyższe wynika przede wszystkim z treści art. 353¹ kc, który ma odpowiednie zastosowanie do stosunku pracy. Z kolei odpowiednie zastosowanie art. 58 kc pozwala na uściślenie, że postanowienia umowy o pracę sprzeczne z ustawą albo mające na celu jej obejście są nieważne, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, a sprzeczne z zasadami współzycia społecznego - nieważne bezwzględnie. Ocena wysokości wynagrodzenia uzgodnionego przez strony stosunku pracy na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych ma istotne znaczenie z uwagi na okoliczność, że ustalanie podstawy wymiaru składki z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy następuje w oparciu o przychód, o którym mowa w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych, a więc wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne, a w szczególności wynagrodzenie zasadnicze, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty itp. Umowa o pracę wywołuje zatem nie tylko skutki bezpośrednie, dotyczące wprost wzajemnych relacji między pracownikiem

i pracodawcą, lecz także dalsze, pośrednie, w tym w dziedzinie ubezpieczeń społecznych kształtując stosunek ubezpieczenia społecznego, w tym wysokość składki, co w konsekwencji prowadzi do uzyskania odpowiednich świadczeń. Alimentacyjny charakter świadczeń przyznawanych z tytułu ubezpieczenia społecznego oraz zasada solidaryzmu sprawiają, że płaca stanowiąca jednocześnie podstawę wymiaru składki nie może być ustalana ponad granicę płacy słusznej, sprawiedliwej i zapewniającej godziwe utrzymanie i nie może rażąco przewyższać wkładu pracy, by w konsekwencji składka na ubezpieczenie społeczne nie przekładała się na świadczenie w kwocie nienależnej. Podsumowując należy stwierdzić, że podstawę wymiaru składki ubezpieczonego będącego pracownikiem stanowi wynagrodzenie godziwe, a więc należne, właściwe, odpowiednie, rzetelne, uczciwe i sprawiedliwe, zachowujące cechy ekwiwalentności do pracy, natomiast ocena godziwości tego wynagrodzenia wymaga uwzględnienia okoliczności każdego konkretnego przypadku, a zwłaszcza rodzaju, ilości i jakości świadczonej pracy oraz wymaganych kwalifikacji (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 października 2013 r. III AUa 294/13).

Art. 18 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych - w związku z art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym oraz z przepisami rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. Nr 161, poz. 1106 ze zm.) – musi być zatem uzupełniony w ramach systemu prawnego stwierdzeniem, że podstawę wymiaru składek ubezpieczonego będącego pracownikiem stanowi wynagrodzenie godziwe, a więc należne, właściwe, odpowiednie, rzetelne, uczciwe i sprawiedliwe, zachowujące cechy ekwiwalentności do pracy. Ocena godziwości wynagrodzenia wymaga uwzględnienia okoliczności każdego konkretnego przypadku, a zwłaszcza rodzaju, ilości i jakości świadczonej pracy oraz wymaganych kwalifikacji (vide uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 listopada 1997 roku 6/96 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1999 roku PKN 465/99, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 25 września 2012 roku w sprawie III AUa 398/12). Takie rozumienie godziwości wynagrodzenia odpowiada kryteriom ustalania wysokości wynagrodzenia z art. 78§ 1 kp (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 2010 roku w sprawie II PK 50/10), który nakazuje ustalenie wynagrodzenia za pracę tak, aby odpowiadało w szczególności rodzajowi wykonywanej pracy i kwalifikacjom wymaganym przy jej wykonywaniu, a także uwzględniało ilość i jakość świadczonej pracy.

W ocenie Sądu zgodzić się należy ze stanowiskiem pozwanego organu rentowego, że wysokość wynagrodzenia I. O. (1) określona w umowie o pracę z dnia 1 lutego 2013 r. w wysokości 4 200,00 zł miesięcznie została ustalona ponad granicę pracy słusznej i sprawiedliwej. Wynagrodzenie to należy uznać za nieadekwatne do rodzaju i ilości wykonywanej pracy oraz zakresu obowiązków odwołującej. Wykonywała ona prace nieskomplikowane, nie wymagające jakichś szczególnych umiejętności czy szczególnej wiedzy. Czynności wykonywane przez odwołującą I. O. (1) generalnie są dobrze znane ludziom posługującym się komputerem i Internetem i nie wymagają nabycia szczególnych umiejętności czy kwalifikacji. Odwołująca nie posiadała także żadnego doświadczenia zawodowego w wykonywaniu zleconych jej czynności. Poza tym pozostali pracownicy zatrudnieni przez T. J. uzyskiwali wynagrodzenie w wysokości około 2000 zł miesięcznie. Taka dysproporcja w wynagrodzeniu musiałaby być uzasadniona szczególnymi predyspozycjami I. O. (1) do wykonywania pracy, a tymczasem odwołujące w toku niniejszego postępowania nie wykazały z jakich względów wynagrodzenie I. O. (1) było znacznie wyższe niż pozostałych pracowników.

Sąd zwraca także uwagę, że przy obecnej trudnej sytuacji na rynku pracy zasadniczo pracodawcy zatrudniają pracowników początkowo na okres próbny z reguły przyznając im wówczas niższe wynagrodzenie aby najpierw sprawdzić umiejętności pracownika. Wobec tego wątpliwości budzi zatrudnienie I. O. (1) – nowego pracownika, osoby bez doświadczenia w pracy administracyjno – biurowej za tak wysokim wynagrodzeniem.

Nie sposób zatem uznać, iż wynagrodzenie przewidziane przez strony w umowie z dnia 01.02.2013 r. i stanowiące podstawę wymiaru składek odwołującej I. O. (1) jako pracownika stanowiło wynagrodzenie godziwe, a więc należne, właściwe, odpowiednie, rzetelne, uczciwe i sprawiedliwe oraz iż było ekwiwalentne do świadczonej przez nią pracy.

Należy także podkreślić, iż zgodnie z art. 232 k.p.c., strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, zaś sąd może dopuścić dowód przez nie niewskazany. Przepis ten nie nakłada na Sąd żadnego obowiązku, a zwłaszcza przejęcia roli procesowej strony. W ocenie Sądu odwołująca spółka nie wykazała,

iż obowiązki wykonywane przez odwołującą I. O. (1) w ramach zatrudnienia na podstawie umowy o pracę uzasadniają wypłacenie jej wynagrodzenia w kwocie wskazanej w umowie o pracę.

W świetle powyższych okoliczności zasadna jest ocena, że wynagrodzenie za pracę w kwocie 4 200,00 zł miesięcznie zostało dokonane przez strony umowy o pracę z zamiarem nadużycia prawa do świadczeń z ubezpieczeń społecznych (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04 sierpnia 2005 roku w sprawie II UK 16/05).

Mając na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy, na podstawie cytowanych przepisów prawa materialnego i art. 477¹⁴ § 1 i 2 k.p.c. Sąd oddalił odwołania jako bezzasadne, o czym orzekł w pkt 1 wyroku.

O kosztach orzeczono w pkt 2 i 3 na podstawie art. 98§ 1 kpc w zw. §2 ust. 1 i 2, §3 ust. 1 oraz §11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 490). Mając na uwadze charakter sprawy oraz nakład pracy pełnomocnika pozwanego, Sąd uznał, iż zasadne jest zasądzenie od odwołujących na rzecz pozwanego kwot po 60 zł, odpowiadających minimalnej stawce kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z powołanymi przepisami.

SSO Julia Przyłębska